

Bibliaóra – 2026. szeptember 17.

Előfohász: „Jézus mondja: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így mennyei Atyátoknak fiai legyetek, mert ő felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak (Mt 5,44b-45).” Ámen.

Ének: 331. dicséret: „A nagy király jön: Hozsánna!”

Előima: Élő Istenünk! Nevedben megtalálni azt, ami elveszett, nagyszerű áldás. Általad a szégyen, a bilincs, a kötelék és a gyalázat eltűnik. Ami elveszett, meglesz, ami eltűnőben van, az újra felfedezhető. Hála legyen érte! Hadd legyen szemünk, amellyel látunk, hadd legyen szívünk, amellyel rácsodálkozunk áldásaidra. Hódolattal állunk meg Előtted, és engedd, hogy Igéd valóban átjárja bensőnket. Vizsgálja meg szavainkat, tetteinket és mulasztásainkat. Mutasd meg nekünk azt is, amit talán nem akarunk meglátni önmagunkban. A borús napokat változtasd Általad naposakká! Te hűséges Isten vagy. Reményteljessé teszed az ifjú és a szépkorú, a szegény és a gazdag, a férfi és a nő mindennapját. Köszönjük, hogy Előtted nem a társadalmi helyzetünk, vagyunk vagy szegénységünk határozza meg értékünket, hanem az, hogy a Tieid lehetünk. Add, hogy ezen a bibliaórán megtapasztaljuk a gyülekezeti közösség áldásait. Taníts bennünket egymásra figyelni, egymást meglátni és egymást Krisztus szeretetével elfogadni. Nyisd meg szemünket azok felé is, akik mellett talán nap mint nap elmegyünk, mégsem vesszük észre őket. Köszönjük Jézus Krisztust, Aki megtapasztalta a szegények és gazdagok, a megalázottak és megbecsültek világát, és mégis mindenkiért odaadta életét. Köszönjük, hogy Őbenne valódi gazdagságot kaptunk: kegyelmet, reménységet, szeretetet és új életet. Áldd meg ezt a közösséget, áldd meg a közöttünk elhangzó Igét, és add, hogy amit ma Tőled kapunk, az ne csak a fülünkig, hanem a szívünkig is eljusson. Jézus Krisztusért kérünk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Krónikák II. könyve 13. fejezet: *„Jeroboám király tizennyolcadik évében Abijjá lett Júda királya. Három évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Míkájá volt, Úríél leánya, Gibeából. Háború tört ki Abijjá és Jeroboám között. Abijjá indította meg a háborút négyszázezer válogatott harcosból álló haderővel, Jeroboám pedig nyolcszázezer válogatott harcossal vonult a csatába ellene. Abijjá kiállt a Cemárajim-hegyre, amely Efraim hegyvidékén volt, és így szólt: Hallgassatok ide, Jeroboám és egész Izráel! Tudnotok kellene, hogy az Úr, Izráel Istene Dávidnak és fiainak adta Izráel királyságát, örökké megmaradó szövetséggel. De fölkelt Jeroboám, Nebát fia, Salamonnak, Dávid fiának a szolgája, és föllázadt ura ellen. Hitvány és elvetemült emberek gyűltek oda hozzá, és ellene szegültek Roboámnak, Salamon*

fiának, mivel Roboám még ifjú és lágyszívú volt, és nem tudott szembeszállni velük. Ti most azt gondoljátok, hogy elég erősek vagytok az Úr királyságával szemben, amely Dávid fiainak a kezében van, mert nagy tömeggel vagytok, és veletek vannak az aranyborjak, amelyeket Jeroboám csináltatott, hogy azok legyenek a ti isteneitek. Elkergettétek az Úr papjait, Áron fiait és a lévítákat! Olyan papokat szereztetek magatoknak, mint más országok népei: akárki eljött egy fiatal bikával vagy hét kossal, hogy fölavassák, papja lehetett azoknak, amik nem is istenek. Mi azonban megmaradtunk Istenünk, az Úr mellett, nem hagytuk el őt. A papok az Úr szolgálatában állnak, Áron fiai és a lévíták is munkában vannak. Minden reggel és minden este égőáldozatokat és jó illatú füstölőszereket áldoznak az Úrnak. Sorba rakják a kenyeret a tiszta asztalon, meggyújtják az arany lámpatartó mécseseit minden este, mert mi elvégezzük Istenünk, az Úr előtt a tennivalókat, de ti elhagytátok őt. Bizony, velünk van vezérünk, az Isten, és papjai zengő trombitákkal fújnak riadót ellenetek! Izráel fiai, ne harcoljatok őseitek Istene, az Úr ellen, mert nem boldogultok! Jeroboám azonban kiküldött egy csapatot, hogy álljanak lesbe mögöttük; a serege ott volt Júdával szemben, a lesben álló csapat pedig mögötte. Amikor a júdaiak körülnéztek, látták, hogy elöl is, hátul is harc vár rájuk, ezért az Úrhoz kiáltottak segítségért, a papok megfújták a trombitákat, a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt. Futásnak eredtek Izráel fiai Júda elől, de Isten a kezükbe adta őket. Abijjá és hadinépe nagy vereséget mért rájuk, úgyhogy ötszázezer válogatott férfi esett el halálra sebzetten Izráelből. Ilyen megaláztatás érte Izráel fiait abban az időben, Júda fiai viszont megerősödtek, mert az Úrra, őseik Istenére támaszkodtak. Abijjá üldözőbe vette Jeroboámot, és a következő városokat foglalta el tőle: Bételt falvaival együtt, Jesánát falvaival együtt és Efravint falvaival együtt. Nem is tudta Jeroboám összeszedni többé az erejét Abijjá idejében. Az Úr megverte őt, és meghalt. Abijjá pedig megerősödött. Vett magának tizennégy feleséget, és nemzett huszonkét fiút és tizenhat leányt. Abijjá történetének a többi része, életútja és viselt dolgai meg vannak írva Iddó próféta magyarázatában. Azután Abijjá pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia, Ászá lett a király; az ő idejében béke volt az országban tíz esztendeig.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

E fejezet egy háborús történetet mond el. Két király áll egymással szemben: **Abijjá**, Júda királya és **Jeroboám**, Izráel királya. Első látásra úgy tűnik, mintha egyszerű katonai összecsapásról lenne szó. Két ország, két király, két hadsereg. Az egyik oldalon négyszázezer, a másikon nyolcszázezer válogatott harcos. De a Krónikák könyvének szerzője ennél sokkal többet akar megmutatni. A kérdés nem az, hogy **kinek van nagyobb hadserege**. A kérdés az: **Kire támaszkodik az**

ember? Mert lehet valakinek nyolcszázezer embere, és mégis lehet gyenge. És lehet valakinek feleannyi ereje, mégis lehet erős, ha **az Úrra támaszkodik**. Ez a történet tehát nem elsősorban egy háborúról szól. **Hanem a bizalomról. 1. Két király – kétféle biztonság.** A történet elején megismerjük Abiját és Jeroboámot. Jeroboám nyolcszázezer válogatott harcost állít szembe Júdával. Abijá négyszázezerrel érkezik. Ha pusztán az erőviszonyokat nézzük, Júda hátrányban van. **Kétszeres túlerő.** Emberi szemmel nézve nem nehéz megjósolni a végeredményt. És itt kezdődik a hit kérdése. Mert mi is nagyon gyakran így gondolkodunk: „Nekem akkor van biztonságom, ha elég erős vagyok.” Ha van pénzem. Ha vannak kapcsolataim. Ha van befolyásom. Ha van egészségem. Ha van mögöttem egy erős közösség. Ha mindent kézben tudok tartani. A világ azt mondja: **A biztonságod alapja az, amid van.** A Biblia pedig újra és újra megkérdezi: **Valóban? 2. Abijá felmegy a hegyre és beszélni kezd.** Abijá kiáll a Cemárajim-hegyre, és beszédet intéz Jeroboámhoz és Izráelhez. Érdekes, hogy nem azzal kezdi: „Nekünk négyszázezer katonánk van.” Nem a katonai fölényével dicsekszik. Hanem Istennel kezdi. Emlékezteti Izráelt arra, hogy **az Úr Dávidnak és utódainak adta a királyságot.** Ez nagyon fontos. Abijá azt mondja: **A történelmünk mögött Isten hűsége áll.** Nem mi találtuk ki magunkat. Nem mi tartjuk fenn magunkat. Isten ígéretei megelőznek bennünket. Ez a hit egyik alapja: **nem önmagunkból élünk.** Van mögöttünk egy szövetség. Van mögöttünk Isten hűsége. **3. Jeroboám problémája: az emberi erő és a hamis istenek.** Abijá keményen beszél Jeroboámról. Emlékezteti Izráelt arra, hogy Jeroboám fellázadt Dávid háza ellen, majd pedig **aranyborjakat készíttetett.** Ez nagyon fontos részlet. Jeroboám nem egyszerűen politikai ellenfél. A probléma az, hogy **Isten helyére valami mást állított.** Aranyborjakat. Látható, kézzelfogható istenséget. Olyat, amit az ember maga készít. Ez pedig mindig kísértés. Mert az élő Istenben bízni azt jelenti: **nem látom, mégis hiszek benne.** A bálvány ezzel szemben látható. Megfogható. Irányítható. Az ember elkészíti, majd azt várja tőle, hogy biztonságot adjon. És mennyire ismerős ez ma is! Lehet, hogy nekünk nincsenek aranyborjaink. De lehetnek más bálványaink: a pénz, a siker, a kapcsolatok, a társadalmi elismertség, a saját erőnk, a tudásunk, a pozíciónk, vagy akár az a meggyőződés, hogy **„én majd mindent megoldok.”** A kérdés: **Mi az, amiben akkor is jobban bízom, mint Istenben, amikor igazán bajba kerülök? 4. „Mi azonban megmaradtunk Istenünk, az Úr mellett”** Abijá egyik legerősebb mondata: **„Mi azonban megmaradtunk Istenünk, az Úr mellett, nem hagytuk el őt.”** Ez a mondat a történet egyik középpontja. Figyeljük meg: Nem azt mondja: **„Mi vagyunk jobbak.”** Hanem: **„Mi megmaradtunk az Úr mellett.”** A hit nem mindig azt jelenti, hogy mindent értünk. A hit sokszor egyszerűen azt jelenti: **maradok.** Amikor nehéz, maradok. Amikor nem értem, maradok. Amikor nem látom a kiutat, maradok. Amikor mások elfordulnak, maradok. Amikor Isten csendben van, maradok. Jézus mondja: **„Maradjatok meg az én szeretetemben...”**

„Nem hagytuk el őt.” Talán ez az egyik legfontosabb mondata ennek az egész fejezetnek. **5. A hit nem pusztán érzés – vannak tennivalók.** Abijjá azt is elmondja, hogy Júda népe végzi az istentisztelet rendjét. Égőáldozatokat mutatnak be. Füstölőszereket áldoznak. Előkészítik a kenyeret. Megtöltik fénnnyel a templomot. És Abijjá azt mondja: **„Mi elvégezzük Istenünk, az Úr előtt a tennivalókat.”** Ez is fontos tanítás. A hit nem pusztán egy érzés. Nem csak azt jelenti: „Én szeretem Istent.” A hitnek vannak **látható következményei.** Van imádság. Van istentisztelet. Van szolgálat. Van engedelmesség. Van közösség. Van kitartás. Van felelősség. A hit nemcsak azt kérdezi: **„Mit érzek Isten iránt?”** Hanem azt is: **„Mit teszek Istenért?”** **6. „Bizony, velünk van vezérünk, az Isten”** Ez Abijjá egyik legszebb mondata: **„Bizony, velünk van vezérünk, az Isten...”** Ez a mondat megváltoztatja az erőviszonyokat. Négyszázezer ember áll nyolcszázézerrel szemben. De Abijjá nem azt mondja: „Négyszázezer áll nyolcszázézerrel szemben.” Hanem: **„Velünk van az Isten.”** Ez a különbség. Nem az számít elsősorban, hogy **mi van mögöttünk,** hanem az, hogy **ki van velünk.** És ez az egész Szentíráson végighúzódó gondolat. Nem az a döntő, hogy mekkora a problémánk. Hanem: **ki van velünk a problémában. Jézus velünk van. Immánuel velünk, az Isten.** **7. De Jeroboám nem hátrál meg.** És itt fordul érdekesre a történet. Jeroboám nem mondja: „Igazad van, Abijjá, inkább hazamegyünk.” Nem. Lesbe állítja katonáit. A júdai hadsereg egyszer csak rájön: **Elöl is ellenség van. Hátról is ellenség van.** Nincs hová menekülni. Emberileg nézve csapdába kerültek. És itt történik valami nagyon fontos. **8. „Az Úrhoz kiáltottak segítségért”.** Ez a történet fordulópontja. A júdaiak nem azt mondják: „Meneküljünk!” Nem azt mondják: „Minden elveszett.” Nem azt mondják: „Nincs esélyünk.” Hanem: **az Úrhoz kiáltanak segítségért.** Ez a hit egyik legfontosabb mozdulata. Amikor nincs kiút: **kiáltani Istenhez.** Amikor elöl is baj van, hátul is baj van: **kiáltani Istenhez.** Amikor már nincs emberi megoldás: **kiáltani Istenhez.** Az imádság sokszor nem szép, rendezett mondatokból áll. Van, amikor az imádság ennyi: **„Uram, segíts!”** És Isten ezt is meghallja. **9. A trombita és a harci kiáltás.** A papok megfújják a trombitákat. A júdaiak pedig harci kiáltásban törnek ki. És azt olvassuk: **„...megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt.”** Figyeljük meg a sorrendet! A nép kiált. A papok trombitálnak. De a győzelmet **Isten adja.** Ez nem azt jelenti, hogy az embernek nincs feladata. Van. Kiáltani kell. Imádkozni kell. Engedelmeskedni kell. Harcolni kell. De a végső eredményt **Isten kezében kell hagyni.** **10. „Júda fiai viszont megerősödtek, mert az Úrra támaszkodtak.”** Ez a szakasz kulcsmondata. **„Júda fiai viszont megerősödtek, mert az Úrra, őseik Istenére támaszkodtak.”** Nem azért erősödtek meg, mert több katonájuk lett. Nem azért, mert jobb fegyvereik voltak. Nem azért, mert Jeroboám gyenge volt. **Azért erősödtek meg, mert az Úrra támaszkodtak.** Ez nagyon fontos különbség. Az ember azt gondolja: „Akkor leszek erős, ha én magam elég erős vagyok.” Isten

pedig azt mondja: „**Akkor vagy igazán erős, amikor rám támaszkodsz.**” **11. Mire támaszkodunk?** Ez a történet ma nekünk is tükröt tart. Mire támaszkodom? Amikor baj van, mihez nyúlok először? A pénzemhez? A kapcsolataimhoz? A saját tapasztalatomhoz? A tudásomhoz? Az ismerőseimhez? A hatalmamhoz? A saját akaratomhoz? Vagy: **Istenhez?** Nem az a kérdés, hogy használjuk-e ezeket az eszközöket. Természetesen használhatjuk. A kérdés az: **Mire támaszkodunk végső soron?** Mert lehet pénzünk, és mégis Istenre bízhatjuk magunkat. Lehet kevés pénzünk, és mégis a pénzben bízhatunk. Lehet sok barátunk, és mégis egyedül élhetünk. És lehetünk egyedül, mégis megtapasztalhatjuk: „**Velünk van az Isten.**” **12. A történet árnyoldala.** Fontos azonban, hogy a fejezet végét is észrevegyük. Abijá győzelmet arat. Megmarad a királyság. Sőt, később azt olvassuk róla, hogy **tizennégy feleséget vett magának**, és sok gyermeke született. Ez arra figyelmeztet bennünket, hogy **egy nagy győzelem még nem jelent automatikusan egy egész életre szóló hűséget.** Lehet valaki egy adott helyzetben Istenre bízva. És később mégis elindulhat más irányba. Ezért a hit nem egyetlen nagy pillanat. **A hit naponkénti támaszkodás Istenre.** Nem elég egyszer megtapasztalni, hogy Isten megsegített. Holnap is rá kell bíznom magam. **13. Mit jelent ma az Úrra támaszkodni?** Az Úrra támaszkodni nem azt jelenti, hogy nem teszünk semmit. Hanem azt: **teszem, amit nekem kell – és rábízom Istenre azt, amit én nem tudok megtenni.** Imádkozom, és dolgozom. Kérem Isten vezetését, és meghozom a döntéseimet. Segítséget kérek, amikor szükségem van rá. Nem szégyellem bevallani: „**Uram, ezt egyedül nem tudom.**” Ez nem gyengeség.

Köznének: 24. zsoltár 4-5. versei: „Ti szent kapuk kinyílnak, ...”

Újszövetségi alapige: Jakab apostol levele 1. rész 9-11. versei: „*A szegény sorsú testvér a méltóságával dicsekedjék, a gazdag pedig megalázott voltával, mert elmúlik mindez, mint a mező virága. Mert felkel a nap nagy hőséggel, és elszáritja a füvet; a virága elhull, és szépsége elvész. Így sorvad el vállalkozásaiban a gazdag is.*”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Jakab apostol az első fejezetben a **kísértés** kérdését járja körül. Elsőre talán arra gondolunk, hogy a kísértés kívülről érkezik: a pogány környezetből, a világ értékrendjéből, a körülöttünk lévő hatásokból. Jakab apostol azonban egyre közelebb hozza a problémát. A kísértés **ott van a gyülekezeten belül is.** Sőt, olyan helyen is megjelenhet, amelyet első pillanatban talán nem is tekintünk lelki kérdésnek: **a pénzhez, a társadalmi helyzethez és egymáshoz való viszonyunkban.** A szegénység és a gazdagság önmagában még nem erkölcsi kategória. De mindkettő **meg tudja próbálni a hitünket.** A kérdés nem pusztán az: „**Mennyi pénzem van?**” Hanem: „**Mit jelent számomra az, hogy ennyi**

pénzem van – vagy éppen nincs?” És még egy fontosabb kérdés: **„Hogyan nézek arra, akinek több van nálam, és hogyan arra, akinek kevesebb van nálam?”** Ez már közösségi és lelki kérdés. **2. „A testvér, aki alacsony sorban van...”** Jakab apostol először a szegény emberhez fordul. Ez önmagában is figyelemre méltó. A korabeli társadalomban a szegény ember nem csupán kevesebb pénzzel rendelkezett. A szegénység gyakran együtt járt **megalázottsággal, kiszolgáltatottsággal és társadalmi jelentéktelenséggel.** Az ember társadalmi helye meghatározta, hogyan bántak vele. A gazdag embernek volt neve, tekintélye, kapcsolatrendszere. A szegény embernek sokszor csak a hiánya volt látható. Jakab apostol azonban azt mondja: **„A testvér, aki alacsony sorban van, dicsekedjék méltóságával.”** Micsoda fordulat! A világ azt mondja: „Akkor vagy valaki, ha van valamid.” Jakab apostol pedig ezt mondja: „Akkor is van méltóságod, ha nincs semmid.” A keresztyén ember identitásának alapja ugyanis nem a pénztárcája. Nem az, hogy milyen házban lakik. Nem az, hogy milyen autóval jár. Nem az, hogy milyen társadalmi körhöz tartozik. Hanem az, hogy **Krisztushoz tartozik.** Mitől érzi magát értékesnek az ember? Mennyire határozza meg a társadalmi helyzetünk az önbecsülésünket? Vajon a gyülekezetben valóban ugyanúgy értékesnek tartjuk a szegényebb embert, mint a tehetősebbet? Észrevesszük-e azt, aki kevesebbet tud adni? **3. A gazdagság másik irányból teszi próbára a hitet.** Jakab ezután a gazdaghoz fordul: **„A gazdag pedig az ő megaláztatásával...”** Ez különös mondat. A gazdag ember számára a kísértés éppen az lehet, hogy **a gazdagságát összetéveszti Isten kegyelmének mértékével.** A Példabeszédek könyvében valóban találkozunk azzal a gondolattal, hogy a gazdagság Isten áldásának jele lehet. A bölcs, szorgalmas, igaz emberhez gyakran társul jólét. Innen azonban könnyen kialakulhat egy veszélyes következtetés: „Ha nekem sok van, akkor Isten biztosan jobban szeret.” És ennek a másik oldala: „Ha neki nincs, akkor vele valami baj lehet.” Jakab apostol ezt a gondolkodást **feje tetejére állítja.** A gazdagság nem tesz automatikusan „szuperhívóvé”. A nagyobb bankszámla nem jelent nagyobb hitet. A siker nem bizonyítja önmagában Isten különleges jóindulatát. És a szegénység sem bizonyítja Isten elutasítását. **4. „Mindenkinek van egy kis szépséghibája.”** Ebben nagyon közel kerülünk Jézus boldogmondásaihoz. Máté evangéliuma 5,3-ban: „Boldogok a lelki szegények...” Lukács evangéliuma 6,20-ban pedig: „Boldogok vagytok, ti szegények...” A két megfogalmazás között fontos különbség van. Lukácsnál erőteljesen megjelenik a **konkrét szegénység** tapasztalata. Máténál a „lelki szegénység” kerül előtérbe. De mindkettő ugyanabba az irányba mutat: **az ember valódi boldogsága nem a társadalmi helyzetéből következik.** Aki szegény, azt nem kell lenézni. Aki gazdag, annak pedig nincs oka arra, hogy önmagát magasabbra helyezze. Minden embernek van valamilyen „szépséghibája”. Az egyiknek az a baja, hogy nincs. A másiknak az, hogy van. Az egyiknek a nélkülözés a kísértése. A másiknak a bőség. Az egyik azt

gondolhatja: „Isten nem szeret engem, mert nekem nincs.” A másik pedig: „Isten jobban szeret engem, mert nekem van.” **Mindkettő tévedés. 5. A szegénység megaláz – de nem kell, hogy elvegye a reménységet.** A szegénység nagyon kemény valóság. Nem romantizálhatjuk. Amikor valakinek nincs elegendő élelme, amikor nem tudja kifizetni a számláit, amikor szégyelli, hogy nem tudja megadni a gyermekének azt, amit mások könnyedén megadnak, akkor a szegénység **megalázó tapasztalat** lehet. Jakab apostol mégis azt mondja: **„Dicsekedjék méltóságával.”** Nem azt mondja, hogy örül annak, hogy éhez. Nem azt mondja, hogy a nélkülözés önmagában jó. Hanem azt: **Ne engedd, hogy a szegénységed határozza meg, ki vagy.** A társadalom mondhatja: „Te csak egy szegény ember vagy.” Krisztus pedig azt mondja: **„Te az én testvérem vagy.”** Ez óriási különbség. **6. A gazdagság kísértése: amikor az ember fejébe száll a dicsőség.** A gazdagság egészen más módon veszélyes. A gazdag ember könnyen elhiszi: „Én megcsináltam.” „Én dolgoztam meg érte.” „Én ügyes voltam.” „Én sikeres vagyok.” És lassan észrevétlenül a pénztárcája és a hite **egy szintre kerülhet.** Ha sok van, akkor biztosan áldott vagyok. Ha sikeres vagyok, akkor biztosan Isten mellettem áll. Ha pedig másnak nincs, akkor talán kevésbé áldott. Jakab apostol azonban azt mondja: **„A gazdag pedig az ő megaláztatásával...”** Miért? Mert a gazdagnak is meg kell tanulnia, hogy **nem a vagyona az identitása.** A gazdagság múlandó. És éppen ezt szemlélteti Jakab apostol a fű virágával. **7. „Mert elmúlik, mint a fű virága”** Ez az egyik legfontosabb kép a szakaszban. A fű zöld. A virág szép. A nap rásüt. Egy ideig gyönyörű. Aztán jön a hőség. A fű elszárad. A virág lehull. A szépsége eltűnik. **Ilyen a gazdagság is.** Nem azt mondja Jakab apostol, hogy a gazdagság értéktelen. Azt mondja, hogy **nem örök.** Ez pedig nagyon fontos különbség. Amit birtoklunk, az egyszer nem lesz a miénk. Amit felhalmozunk, azt egyszer itt kell hagynunk. A társadalmi rangunkat nem visszük magunkkal. A bankszámlánk egyenlege nem lesz ott a koporsónkban. Ezért a kérdés: **Mire használom azt, amit Istentől kaptam? 8. A gazdagság igazi próbája: észreveszem-e a szegényt?** Itt válik igazán gyülekezeti kérdéssé Jakab tanítása. Mert lehet úgy is gazdagnak lenni, hogy közben valaki **nem látja a szegényt.** Nem azért, mert fizikailag nem látja. Hanem mert nem akarja észrevenni. Jézus két nagyon erős története is eszünkbe juthat. **A bolond gazdag** A gazdag embernek rengeteg termése lett. Mit mondott? „Én lelkem, sok javad van sok évre eltéve...” A probléma nem egyszerűen az volt, hogy gazdag volt. Hanem az, hogy **a gazdagságában csak önmagát látta.** Én. Az én csúreim. Az én termésem. Az én javaim. Az én lelkem. De hol van benne a másik ember? Hol van benne Isten? Hol van benne a felebarát? A gazdagság egyik nagy kísértése, hogy az ember **beszűkíti a világot önmagára. 9. A gazdag ember és Lázár.** A másik történet még megrázóbb. Lázár ott fekszik a gazdag ember kapuja előtt. A gazdag ember pedig lakomázik. Lázár éhez. A gazdag embernek van. Lázárnak nincs. És ami különösen megrázó: **Lázár ott van a kapuja előtt.** Nem

egy távoli országban. Nem valahol elérhetetlenül. Ott van. A kapuja előtt. Ez a gazdagság egyik legmélyebb lelki próbája. **Meglátom-e azt, akinek nincs?** És ha meglátom: **megmozdul-e a szívem?** 10. **A gyülekezet mint a hitünk tükre.** Jakab számára a szegénység és gazdagság azért is fontos, mert ezek **a gyülekezetben találkoznak.** Ott ül egymás mellett: aki alig tud megélni, és aki gond nélkül meg tud élni; aki számára egy nagyobb kiadás komoly probléma, és aki számára ugyanaz az összeg szinte jelentéktelen; aki sokat tud adni, és aki csak nagyon keveset. És itt derül ki, hogy mit jelent a hitünk. Mert a hit nemcsak abból látszik, hogy **mit vallunk Krisztusról.** Hanem abból is, hogy **hogyan bánunk Krisztus másik gyermekével.** A szegény ember megmutatja, tudunk-e irgalmasak lenni. A gazdag ember megmutatja, tudunk-e alázatosak lenni. A szegény ember hite azt kérdezi: „Tudok-e Istenben bízni akkor is, amikor nincs?” A gazdag ember hite pedig ezt: „Tudok-e Istenben bízni akkor is, amikor van?” Mindkettő hitpróba. 11. **Krisztus a válasz.** És itt érkezünk el az evangélium középpontjához. **Krisztus gazdag lévén szegénnyé lett érettünk.** Ez a gondolat különösen erősen jelenik meg Pál apostolnál, a IIKor 8,9-ben: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag lévén szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” Ez az igazi keresztyén „gazdagság”. Nem az, hogy mennyi van a bankszámlán. Hanem hogy **Krisztusban mivel rendelkezünk.** Ő gazdag volt, mégis szegénnyé lett. Mi pedig szegények voltunk, és benne gazdaggá lettünk. Milyen különös csere! **Ő lemondott a gazdagságáról, hogy nekünk adjon.** Ezért a keresztyén embernek nem az a legfontosabb kérdése: „Mennyim van?” Hanem: „**Mit kaptam Krisztustól, és mit tudok továbbadni abból, amit kaptam?**” 12. **Mit tanít nekünk Jakab?** A szegény embernek: **Ne a hiányod határozza meg az értékedet!** A társadalmi helyzeted nem mondja meg, mennyit érsz Isten előtt. A gazdag embernek: **Ne a vagyonod határozza meg az értékedet!** A pénzed nem bizonyítja, hogy Isten jobban szeret. A gyülekezetnek: **Ne a társadalmi különbségeket erősítsd, hanem Krisztusban keresd az egységet!** Mindannyiunknak: **Ne azt nézd, hogy ki mennyit ér a világ szemében, hanem azt, hogy Krisztus mennyit adott érte.** Ezért Jakab igéje ma nekünk is felteszi a kérdést: **Ha Krisztus valóban gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, akkor mi hogyan bánunk azokkal, akiknek kevesebb jutott? Krisztus szegénnyé lett, hogy mi meggazdagodjunk – nem azért, hogy felhalmozzunk, hanem azért, hogy legyen miből adnunk.**

Utóima: Akit a Lélek indít, imádkozzék hangos szóval. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „Jobb a feddhetetlenül élő szegény annál, aki gazdag, de görbe utakon jár (Péld 28,6).” Ámen.

Ének: 34. zsoltár: „Mindenkoron áldom, ...”